

véges kötés

[2]

hirtelen támadt durva, poros karcok, egy gránittörülköző nyomai. a bolyhok szilárd hurkai között apró, leválasztott darabok folynak majd el a súrlódás keltette forróságban, és fagynak rá a nyersen növekvő kövezet érdesen ruganyos lapjaira. az illesztéseknél a feszültség rágta repedéseken átszűrődő hangok idefent párologni kezdenek, pont mint a visszhang gőze odalent. de ami ott lecsapódik, van annyira sűrű oldat, hogy foltta rendeződve, körbe-körbe úszva, mintegy véletlenül, szinte súrlódás nélkül, halkán rezonálni kezdje, szomjazom.

[3]

savanykás levegőből kikristályosodó ásványok, a lebegés állandó, az ütközés elkerülhetetlen. az ütközéskor cseppfolyóssá alakulnak, súlyuknál fogva olvadnak össze, majd a felszabaduló hőtől süllyednek a tófenéig. a tótükrön árnyas acélnyálka, a fagyos fénytől kásás zápor ered, porzik a színén. a kicsapódó sótól felizzik az öntvény, majd elhalkul. a parton kőnapernyők, reggel lesz a halvány zizegésben.

[5]

törekeny tisztás, a még meleg fű üvegszállai felett az olvadt pára egyhangú fényvel vegyül. középre sűrűsödő szuroksötét, hosszan dermedő asztallap, csikorgó lábak. a fehér dérabroszon csontból fújt, forró tányérok, a tányérokon porhanyós alma, egy szőlő kavicsá aszott szemei. a mártás repedtre hűlt, márványgyertya füstöl a lassan elpattanó, árnyas szélcsendben.

[7]

fatéglán nyúlik a vakolat kérge, szálkásra fagyott ablaküveg, bent tompa sötét kopog. a fény recsegő gyűrűi közén folytonos üresség, fűrészpor szagú éves járatok, a falban friss szögek. rügyező fejű kalapács, a háncsvéső feszülő rostjai, a szögek reggelre centikkel odébb. a véső faragott éle a vakolatban, falé csöppen. a földön megköt. itt marad már, ami ide nőtt, került, vagy megállt kicsit fagyás és párolgás között.

[11]

minden ami szilárd, a levegőbe olvad. a lágyan forrasztott hegygerinc szilikoncsipkéje hosszan ráfut a legkülső ház alulról lúgos falára. forró sóder folyik, a régen gyúrt kavicságon vékonyodó palack, benne szürke buborékok. etető, vagy savfürdő, puhára füstölt kövek, a hirtelen hűlő, egyre apróbb szemcsék felett törekeny gázok. nehéz és felesleges, könnyű és szükséges kötések, a nem szűnő feszültség, amiből ez a langyos szél lett.

[13]

az alkatrészek sötétben rozsdásodnak, feszülnek halk ívbe, majd ragadnak össze a mindig friss pezsgésben. üveglapok karcolt ónbetűi, pattogó kőtükör, öntött flakonszilánkok. pikkelyes rozsdafalból csepegő lágyvas, túlsúlyos, süket ólomritmus, éles pára a lassan töltődő acélbarlang kígyózó járataiban. belefagy az egymásba akadó fémkalapácsok folytonos kopogása, a gyorsuló ütemek között apró bemetszés. a penge még rezeg, kezdődő időtlenség.

este folyik el a szurokpaták, addig dermedten áll a gyorsan csomósodó forróságban. testes gőzbuborékok nőnek a tetején, alulról olvad, a nyomással sűrűn megszűnik. a holdvonzás vizet emel, sós eső hull. pezseg a palafákon. a füstölgő faágak letörnek, laponként párologó, málló égéstermék. végigreped a fekete szurokkéreg, a völgyet két partra vágja a tompa gőzfal, majd megköt minden a fröccsöntött sötétségben. a partokon mélyen és folyton lassuló, hűvös oldódás.

■ **Mezei Gábor** (1982): – költő. Budapesten él, az ELTE oktatója. Első lírakötete a L'Harmattan Kiadónál jelent meg, *függelék*. címen.

